

AVUI ÉS...

JESÚS FARRÉS I BERNALDO

El nostre personatge, mirat des de tots el angles visuals, té tota l'aparença d'un professor britànic que surt de les aules de Cambridge... És quan el tens a prop i parles amb ell que es modifica aquella impressió primera per tota una altra: ell és clar i català de baix a dalt, que ja és dir força, perquè és camallarg i escardalenc.

Té els cabells grisos i escarolats. Vesteix esportivament. Hom diria que fins i tot "viu esportivament", puix manté una agilitat i jovialitat pròpia de tot practicant d'un esport. Ell ha fet, evidentment, moltes "competicions" al llarg de la seva vida. (Crec que és un **sportman** amb l'especialitat carrera contra obstacles...) A cadascuna d'elles ha sabut arribar a la meta el primer (o si més no, sempre, dels primers...) Ja és difícil passar-li al davant en qualsevol "competició"!...

Ara, **Jesús Farrés**, passa a la nostra Galeria pel fet d'haver escrit "**Banc de Sabadell. Cent anys d'història**". Llibre amb el qual s'ha obsequiat els vint-i-un mil accionistes d'aquesta centenària entitat local, arran de la multitudinària assemblea de socis que enguany s'ha celebrat al Palau Municipal d'Esports. Des de fora es podien oir els aplaudiments que es dedicaven a les personalitats bancàries quan acabaven llurs comunicacions. Hom podia pensar, des de fora, és clar, que s'aplaudia un equip esportiu. Era un altre mena d'equip, certament: un equip bancari que, mira per on, sempre "guanya"!...

Jesús Farrés ha estat l'home idoni per a escriure aquest llibre, puix en ell es reuneixen uns trets ben específics: exempleat administratiu bancari (d'aquest mateix **B.S.**); lletraferit-poeta i escriptor; home d'empresa, i, per damunt de tot "ceballut de soca arrel"...

-Qui et proposà aquest treball? -li preguntem.

-Varen proposar-me'l el que encara és President, l'amic Joan Corominas i Vila, i aleshores Conseller Delegat Francesc Monràs i Ustrell, l'any 1977. En la conversa que es va concretar l'oferta del Banc i la meva acceptació, en Monràs, mestre i amic meu, a les ordres del qual jo havia treballat al Banc, em va dir: "Ja ens posarem d'acord, que del Banc te'n puc explicar moltes coses". Malauradament, ja no va ésser possible que me les expliqués. Va morir aquell mateix anys, abans que em pogués dedicar a complir l'encàrreg.

-Quins esculls més difícils has tingut en aquesta comesa?

-Vaig posar-m'hi amb tanta afició, que vaig reunir un gran nombre de dades, per a mi totes ininteressants. De la primera redacció, en va sortir un llibre llarg, detallat, prolix i pràcticament il·legible. El bon sentit va recomenar fer-ne una reducció a l'abast. I això no va ésser fàcil, per a mi.

-El recull històric que has hagut de consultar ha estat difícil d'arreglar?

-Sincerament, no. La documentació que resta al Banc faria possible escriure varis llibres sobre temes diversos, relacionats amb la vida saba-

dellenca. Però al costat d'això, tinc de lamentar que hi havia nombre de documents que havia tingut ocasió d'examinar durant la meua època d'apoderat del Banc, i que s'han perdut en els trasllats i expurgació dels arxius. És una llàstima que no s'hagin conservat.

-D'entre tantes anècdotes que arran d'aquest treball hauras viscut, quina ha estat la més festiva?

-Recordo que, posat en contacte amb un il·lustre col·leccionista català, que em facilità l'accés al seu important repertori de lletres de canvi antigues i modernes, vaig donar-me compte que hi tenia barrejats altres documents mercantils que no eren lletres. Ell en quedà estranyat. Felicitat mortal, que es podia permetre el luxe de no saber què és, exactament, una lletra de canvi! Quants industrials i comerciants voldrien estar al seu lloc!

-Jo no sé, amic Jesús, si està en el teu projecte escriure els "**Dos cents anys d'història del Banc de Sabadell**", però et puc dir, i no vull pas que ho prenguis com una desatenció per part meua, que llavors, ja t'entrevistarà un altre...

-Per mi, que no quedi...!

Xèspir.